

Chtěla jsem jet s kamarádkou Táňou na poznávací zájezd do Albánie s CK Poznání, ale zájezd pro nedostatek účastníků zrušili. Tak jsme si vyhlídly celkem na poslední chvíli (chtěly jsme zachovat termín přelom června a července) zájezd do Toskánska.

Jely jsme s CK Majer a Crocus (i když spolupořadatelem bylo i Poznání). Vyráželi jsme ve čtvrtek 30.7. v 21 hod. z Roztyl. Autobus byl skoro plný, v Plzni jsme nabírali ještě 2 lidi. Cca o půlnoci jsme opouštěli republiku po zastávce na Kateřině. Na oknech občerstvení tam měli napsáno, že je to nonstop, a přitom nás prodavačka vyhazovala, že končí. V našem zájezdu převažovaly starší ženy, bylo tu jen pár párů a jen asi 2 samotní muži.

Jeli jsme až do Orvieta, což je asi 150 km pod Florencií. Průvodkyně říkala, že tam loni dorazili již v 11 hodin, ale my byli o hodně pomalejší, přijeli jsme až po jedné hodině. Okolo Bologne a Florencie byly totiž zácpy.

Orvieta je středověké městečko na sopečné tufové skále. Jede se tam kolejovou lanovkou jak na Petřín (zpáteční jízdné na společnou jízdenku stálo 2,5 E). Průvodkyně nás jako první vedla ke studni Pozzo di San Patrizio (tedy studna Sv. Patrika). Tam stálo samostatné vstupné 5 E, ale měli jsme také množstevní slevu. Studna byla docela unikátní stavba, má kruhový půdorys o průměru asi 15 m, nad terénem je to nenápadný domeček, zbytek stavby je pod zemí. Po obvodu v ní vedou 2 mimoběžná schodiště, je to celkem 268 schodů, uprostřed je volný prostor. Schody byly velice nízké a pozvolné, protože vodu zezdola tahali na mezcích. Na dně je malé jezírko, přes které vede lávka a po ní se dojde ke druhému schodišti. Hloubka studně je 61 m.

Vedle studny jsou zbytky nějakého etruského kláštera - Temple. Všichni se vydali do centra s průvodkyní, tak jsme se s Táňou ještě podívaly na vyhlídku a k pomníku padlým, abychom nešly s nimi. Do centra jsme šly ulicí Corso Cavour, což údajně měla být pěší zóna, ale jezdila tu auta. Viděly jsme unikátně zaparkované auto v uzoučké boční uličce - vešlo se tam akorát, jak řidič dokázal vystoupit, nevím.

Bylo tam řada historických domů, obchůdky, bary, cukrárny. Zabočily jsme k Dómu, což je zajímavá katedrála. Má fasádu ze dvou typů kamenů, jsou na ní tedy černé a světlé pruhy. Průčelí je s mozaikou a reliéfy v perfektním stavu, hlavní ocelové dveře jsou moderní, ale dobře se stavbou korespondující. Jen jsme nakoukly dovnitř, mělo se platit 2 E, ale stačilo vidět celkem strohý interiér ode dveří.

Na rohu náměstí stála hodinová věž, okolo bylo několik krámků s majolikou, hlavně přebarevnými talíři. V jednom krámku měli majolikové kachlové zobrazení profesí po 8 E, fotila jsem si geodeta. Bočními uličkami jsme šly k dalším náměstíčkům s malými kostely, tam nikdo nechodil, všichni chodí pouze hlavní trasou - střední ulicí. Na jednom náměstíčku nás překvapilo jezdící schodiště kamsi dolů. Těsně pod městem za hradbami je totiž parkoviště a z něj se dá do města vyjet po jezdících schodech.

Došly jsme na náměstí Republiky - kde je opět kostel St. Andrea a vyhlídková pěkná věž. O kus dál byla obytná věž Torre del Moro, která byla přístupná za 3 E. Ve městě je více opevněných obytných věží, většinou dosud obývaných. Docela nás zaujalo, že na jedné historické obytné věži měli instalované zařízení mobilních operátorů. Pak jsme ještě šly na náměstí Popolo se sochou Adolfa

Gozzy, tam byl také kostel, ale zabeďněný moderními kovovými vraty. Pomalu jsme se vracely opět vedlejšími uličkami, kde byl klid. Pak jsme uhnuly na tu pěší zónu a chtěly se trochu občerstvit. V jednom baru měli pouze malé pivo za 3,5 E, to se nám zdálo moc, tak jsme šly o pár kroků dál a tam měli půllitrové plechovky piva za 2,5 E, to už šlo. Táňa si dala pivo Strong 7,5%.

U horní stanice lanovky jsme se podívaly ještě za hradby, kde je vyhlídka na nové město dole pod kopcem. Dolů lanovkou jsme jeli v 17 hodin, autobus byl zaparkovaný za nádražím, tak jsme pod ním prošli podchodem.

Pak nás již čekala jen cesta na ubytování. Jeli jsme asi 50 km zpět po dálnici do Chianciano Terme, do hotelu Nobile. V informacích k zájezdu psali, že je to typ Fortuna, ale byl lepší. Problémem byla jen velmi malá sprcha, ve které se nadalo hnout. Někteří robustnější účastníci zájezdu museli mít asi potíže.

Večeře byla v 19:30. Předkrm byly těstoviny - sekané potrubí s omáčkou, přesně al dente, ale na mne to bylo trochu tvrdé. Hlavní chod byl vepřový plátek se salátem. Na stole jsme měli pouze jednu dvoulitrovou láhev vody pro 6 lidí. Víno nabízeli dost drahé, 1/2 l za 5 E, tak jsme si raději daly láhev na pokoji, zakoupenou v Orvietu ve vinotéce za 3,8 E.

2.7.

Ráno jsme měli snídani od 7 hodin. Dostali jsme bílý chléb, plátek šunky, plátek sýra, marmeládu, nutelu a croisanty, no nic moc, nejsem na sladké. Skoro všichni si dávali kafe z automatu do maličkých hrnečků, jiné tu neměli, tak jsem si přinesla svůj větší. Asi sem jezdí Poláci, protože tu měli nápisy v polštině (např. označení čaje Herbata).

Jeli jsme asi 120 km do Pitigliana - bylo to zpět do Orvieto a pak na západ. Jeli jsme, asi spíše omylem než záměrně, poněkud delší trasou než bylo nutné okolo jezera Bolsena, Ve městě Bolsena byl pěkný hrad a bylo to zde dost rekreační. Na místě jsme byli až v 10:15. Pitigliano je opět historické městečko stojící na skalnatém výběžku, ale parkovat se dalo v úrovni města. Měli jsme tam vycházku na 1,5 hod. Všichni se drželi průvodkyně a čekali, až se většina vyčurá. Vyrazily jsme s Táňou samy. Šly jsme do paláce Ursiniů, ve kterém bylo muzeum, prohlédly jsme si tam nádvoří s kašnou a arkádami. Na kraji města byl středověký aquadukt zapasovaný do opevnění města. Městem vedly tři uličky a slepé odbočky. Několikrát jsme jimi odbočily na hradby města, bylo zde zábradlí a vyhlídka nad skalami. Součástí městečka byla židovská čtvrť Jerusalem. V ní byla synagoga a muzeum, ale vzhledem k tomu, že byla sobota, bylo zavřeno. Kupodivu to paní průvodkyně nevěděla, protože nám jen říkala, že se tam platí vstupné 2,5 E. Vstup do synagogy hlídali 2 karabiniéři. Došly jsme až na konec města, odkud byla opět vyhlídka a schody někam dolů. Byla tam pěkná zákoutí a vchody do domů. Město bylo zcela zastavěné a přesto zde bylo poměrně dost zeleně - bylo tu plno rostlin v ohromných květináčích, třeba na schodištích či balkonech, vše bylo velice fotogenické. Na zpáteční cestě - prostřední cestou jsme šly přes náměstí Sv. Jiří VII. (San Gregorio) s katedrálou Sv. Petra a

Pavla. V baru jsme si dali malé pivko za 2 E. Měli tu krámky se zajímavými látkovými taškami a prodávali tu trička s divokým prasetem – což je znak místního kraje Umbrie. Na počátku města měli na náměstí sochu osla s dědou v životní velikosti. Táňa mne se sochou fotila. Na závěr, když jsme již čekali na autobus, jsme si v krámku s vínem koupily 1,5 l láhev červeného vína za 4,8 E.

Pak jsme měli jet do městečka Sovany, ale řidiči to asi nějak popletli a dojeli jsme do Sorana. Bylo to opět pěkné historické městečko na ostrohu. Docela jsme se jím motali a průvodkyně dokonce musela shánět nějakého řidiče, aby přeparkoval auto, protože jsme nemohli projet. Sklesali jsme dolů k řece Fiume, nad níž ve skalách byly vytesané skalní hroby. Do Sovany vedla hodně klikatá cesta a trvalo to dvakrát tak dlouho, než říkala průvodkyně (asi to bylo tou zajížďkou přes Sorano).

Sovana je údajně vesnička, podle velikosti snad ano, ale má charakter městečka - protože má souvislou řadu domů a náměstíčko s radnicí. Na domech vlály žlutočervené vlajky, prý byly místní. Došli jsme až na konec městečka k basilice Sv. Petra. Platilo se tam vstupné 2 E, ale nešli jsme tam. Měly tam být základy kostela již z 10 století a krypta. Na náměstí si dala Táňa pizu za 2,5 E. Na počátku vesnice byly na ostrohu ruiny hradu Aldobrandesca, pod nimi stál náš autobus.

Pak jsme přešli 1,5 km do údolí, kde bylo archeologické naleziště s nekropolemi. Jsou tam etruské hrobky z 3. a 4. st. př. n.l., největší z nich je Hildebranda, dvě další hrobky bohužel rekonstruovali. Částečně se mohlo po podzemí Hildebrandy, byla tam vytesaná místnost s kazetovými kamennými stropy a lavicemi. Další hrobka byla Tomba del Tifone, v níž byly malé výklenky a jeden portál. Vedla sem cesta via Cava di Poggio Prisca, která byla vytesaná do skály, nahoru byla trochu zužující se. Bylo to trochu podobné jako u Tupadel. na Kokořínsku. Šly jsme k autobusu, ostatní s průvodkyní se zasekli u Hildebrandy. Daly jsme si pivo od řidičů a šly se ještě podívat na druhou stranu, kde měly být další hrobky. Stál tam kostelík Sv. Sebastiana. V plánu byl nakreslen s verandou, ale bylo to celé zasklené. Přechod přes řeku tvořil betonový můstek s otvory. Nad kostelíkem v lese měly být dle fotek dvě další hrobky, k nimž jsme však již nešli. Na jedné z nich měl být tympanon se dvěma ocasatými sireny, ale zřejmě byl sundaný, viděly jsme ho již v přední části areálu pod stříškou. Myslím, že jsem to viděla již někdy dříve v nějaké knize..

Pak jsme se přesunuli do Terme di Saturnia. Byly tam travertinové kaskády di Gosollo. Voda vytryskovala z houští rákosí, vedle stál malý domek (bývalý mlýn), voda tvořila kaskádičky a jezírka, stékala do dole tekoucího potoka s malými přehrádkami, teplotu měla 37,5 st C, byl z toho trochu cítit sirovodík. Kvůli ostrým kamenům bylo potřeba mít sebou boty do vody, vzala jsem si své staré trekové sandále, které se mi tam dorozpadly a já je pak vyhodila do koše. Vstupné se tam neplatilo, bylo tam docela dost lidí, u východu od kaskád byla stánková hospoda s plátěným zastřešením, kde jsme si daly pivo za 3 E.

Cestou zpět se podělala v autobusu klimatizace a zároveň přestal fungovat mikrofon a nešly otevřít zadní dveře. Na ubytování jsme jeli opět do Cianciana, jeli jsme to skoro 3 hodiny, přijeli jsme až v 9 hodin. Opět jsme si trochu zajeli, nemuseli jsme jezdit přes Pitigliano, kde sice byl krásný pohled na město ale šílené zatáčky. Nevím, proč jsme museli mít ubytování v této oblasti, do Orvieta a zpět jsme ujeli 150 km zbytečně navíc.

K večeři jsme měli těstoviny s boloňskou omáčkou a kuřecí plátek s fazolkami. Na naše poměry jídla celkem chudá.

3.7. ne

Ráno již jsme se sbalili a vyrazili opět směrem na jih. Řidiči do půl druhé v noci opravovali elektriku za pomoci nějakého místního kutila, opravili to nějak provizorně. Jeli jsme kus pod Orvieta a u Orta odbočili na Viterbo. Kousek od něj v městečku Bagnaia je Villa Lante, pěkný letohrádek kardinála Gambary, který je hlavně známý svými ozdobnými zahradami. Počítali jsme se vstupným 3 E na jednoho, ale každou první neděli v měsíci je to zadarmo.

V zahradě stojí dva symetrické pavilony, před nimi je francouzská ornamentální zahrada, uprostřed s fontánou s mouřenínou. Okolo byla čtyři jezírka se čtyřmi rybáři v kamenných lodkách, voda ale byla strašně špinavá plná nějakého i plesnivého žabince. Po schodech se šlo do další části zahrady, zde byla fontána – svíce a ohromný kamenný stůl uprostřed se žlábkem na vodu, kde se chladily nápoje. O

dalších pár schodů výše byla fontána dvou obrů, kteří představovali řeky Arno a Tiberu, a do té stékal pramen klikatou kamennou cestičkou s račími ocásky. Zahrada začínala nahoře, kde do jezírka stékaly prameny po kaprad'ovitých záclonách a okolo stály malé pavilónky.

Jeden z dolních pavilonů byl otevřený (průvodkyně říkala, že to nikdy nezažila), byla v něm zámecká výzdoba – krásně malované stropy, obrazy, vázy, paraván a vykládaná skříňka. V přízemí obou budov byly místnosti s freskami. Byli jsme tam 1,5 hod.

Pak jsme jeli jen 4 km do Viterba, které je celé obehnané poměrně vysokými hradbami s několika branami. Uvnitř hradeb jsou však i novější domy, tedy z minulého či 19. stol. Šly jsme s Táňou opět samy. Napřed jsme se podívaly do katedrály, před níž stojí pomník sicilských granátníků, vztahuje se k nějaké události z r. 1926. Viterbo je město fontán, tak skoro na každém plácku nějaká stojí.

Na náměstí Plebiscito s radnicí stálo hlediště a stany, konal se zde nějaký festival. Došli jsme až k nejvýznačnější stavbě města papežskému paláci a katedrále San Lorenzo, její věž byla opět pruhovaná a měla moderní kovová vrata. Papežský palác měl pěkné arkády. Na jih od katedrály byla původní středověká část města, my šly spíše po jejím okraji a nahlížely jsme do křivolakých uliček. Došli jsme až (se zastávkou v baru, kde si Táňa dala pizu a já pivo) k bráně Romana. Tam jsem vyšly ven z hradeb a já si to vyfotila. Pak jsme se vracely bočními uličkami k místu našeho srazu u brány u náměstí della Rocca. Na celé poměrně rozsáhlé město jsme měli 2,5 hodiny, bylo to jen tak tak.

Dva účastníci našeho zájezdu trochu zakufrovali a když se ptali na cestu, poslali je venkem podél hradeb, a díky tomu to měli o dost delší a museli jsme na ně 10 minut čekat.

Pak již nás čekal přesun do Anzia, které leží asi 50 km jižně od Říma u moře. Okolo Říma po dálnici jsme projeli jako po másle. O půl páté jsme dorazili do Nettuna, což je součást Ancie, a ubytovali se v hotelu Scacciapenzieri, pár metrů od moře. Hotel byl v rekonstrukci, opravovali tu balkony, ze dvou stran měl lešení. My samozřejmě dostaly pokoj s lešením. Pod televizí jsme našly zabudovanou lednici, tak tam daly naše zásoby pití. Bylo na padnutí, až puštění klimatizace to trochu zlepšilo.

Šly jsme se vykoupat do moře, oproti venkovnímu vzduchu to byl teplotní šok, voda byla studená, ale osvěžila. Koupaly jsme se asi hodinu a nechaly se houpat na malých vlnách. Z hotelu jsme vyšly přímo v plavkách zahalené pouze do šátků. Při zpáteční cestě jsme si chtěly opláchnout nohy, ale voda nejen ve sprše, ale i na nohy tu tekla pouze na jakési žetony, které se daly koupit v kiosku, my sebou neměly ani cent. Pak jsme ještě jednou vyrazily ven, abych si mohla udělat pár fotek.

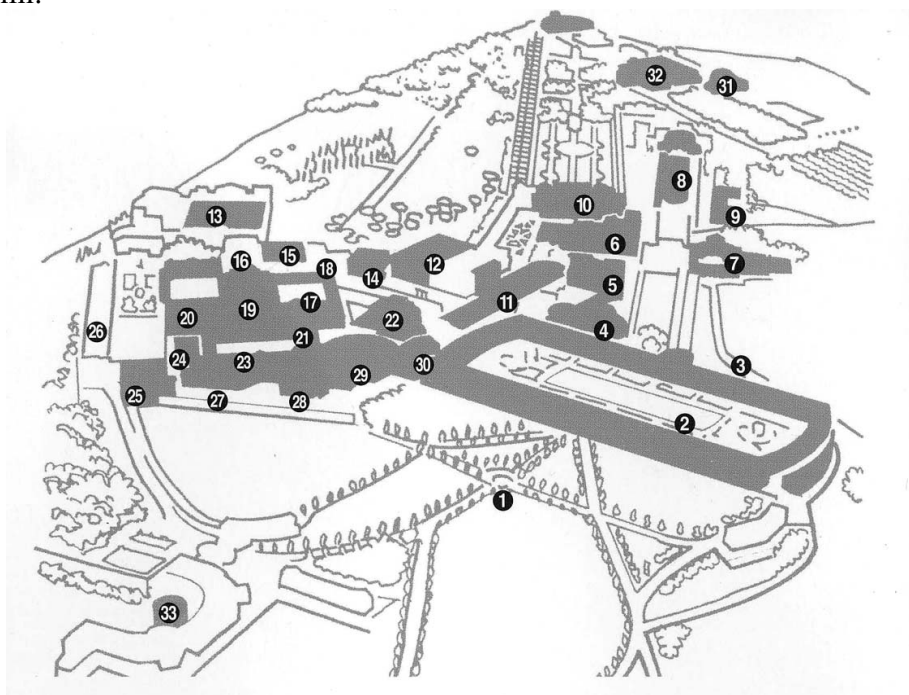
Večeře byla v 19:30 podobná těm z předchozích večerů, jako zákusek byla bábovka. Víno tu měli 1 l za 5 E, daly jsme si červené, bylo to sladší velice silné víno. Vzaly jsme si ho na dopití na pokoj a odpadly dost brzy.

4.7. po

Prohodili jsme program 5. a 6. dne zájezdu, protože bylo pondělí a některé památky byly zavřené. Jeli jsme do Tivoli – bylo to směrem na Řím, pak kus po okruhu. Před okruhem byla zácpa, tak nám to trvalo dvě hodiny.

V Tivoli ale bohužel byla zavřená Villa Este, což jsou palácové zahrady zapsané v Unesco, tak jsme měli na programu pouze 2,5 hodinovou prohlídku města. Zeptala jsem se průvodkyně, co chce účastníkům zájezdu ukazovat, a prohlédla jsem si mapu města na ceduli (infocentrum bylo bohužel zavřené). Normálně jsme dostávali mapky, ale tady jsme jí nedostali, protože prohlídka města nebyla původně v plánu. Vyrázily jsme s Táňou samy, já měla mapu v hlavě, ale stejně to bylo poměrně slušně značené směrovými šipkami. Došli jsme k vile d'Este, její zahrady byly za vysokým plotem, vedle byl přístupný františkánský kostel. Obcházel jsem plot a dvěma branami alespoň trochu do zahrad nahlédli. Pak jsme přešli přes vrchol starým městem. Došli jsme k řece, přes níž vedl most, za mostem byla vyhlídka na vodopády klesající do rokle. Odkud se tam ta voda bere, není jasné. O kousek dále byla Villa Georgiana, jejíž zahrady sice byly otevřené, ale jejich prohlídka by trvala asi 1,5 hodiny a na to bychom neměli čas. Jen jsme tam nahlédly, zahrady vedou do rokle k řece a jsou tam jeskyně a další vodopády, naproti je Vestin chrámek. Moc toho ale dolů do zahrady vidět nebylo.

Vraceli jsme se zpět přes hlavní náměstí s chrámem a pak pěší zónou, kde proudily davy lidí. Vzhled zóny měli osvěženu řadami deštníků zavěšených nad ulicí. Ve městě je ještě pevnost, fotila jsem ji z plotu antického divadla, to bylo také zavřené, tak jsem tam alespoň nahlédla. Hlavní náměstí Tivoli zdobí tři fontány v parku. Protože město stojí na kopci, je z jeho okraje pěkná vyhlídka do údolí. Před odjezdem jsem ještě popošla pár kroků na křižovatku, z níž byl lepší pohled na pevnost s rohovými válcovými věžemi.

V poledne jsme sjeli dolů z kopce a jeli k Hadrianově vile, je rozsáhlý komplex antických památek. Ta byla v pondělí otevřena, nebyla tam kromě nás ani noha. A byli jsme tam v tom největším horku od 12:15 do 14.45. dostali jsme plánec s českým popisem, tak jsem šli s Táňou samy, ale ostatní od nás nebyli většinou moc vzdáleni. Je tam řada staveb ve více či méně zbořeném stavu, lázeňské budovy pro muže a pro ženy, bazén a další. Byl hrozný hic, občerstvení bylo uzavřené, tak jsme si alespoň daly pivo od řidičů. Koupila jsem si obrázek půdorysu areálu, jak to vypadalo v dobách Hadriána.

Vrátili jsme se do Ancia v 16:30, šly jsme s Táňou do supermarketu, nakoupily jsme pivo, víno, olivy, Táňa olej, kapari a pesto. Cestou zpátky jsme se stavily v cukrárně, kde měli desítky různých zmrzlin. Já si dala frapé, což byly rozmixované dva kopečky kávové zmrzliny s mlékem.

Pak jsme se šly koupat, moře bylo zcela klidné bez vln. Naše dva spolucestující honil plavčík, že plavali za bójku, i když tam byla mělčina. K večeri jsme měli polévku minestrone a rybu, daly jsme si bílé víno, které bylo lepší než to včerejší červené.

5.7. út

Další den byl věnovaný celý etruským památkám. Jeli jsme do Tarquinie, která leží na sever do Říma nad Civitavecchiu skoro u moře. Bylo to jen asi 35 km Viterba, asi by se to dalo zorganizovat jinak, než jet 140 km. Navíc řidiči napřed místo po dálnici jeli motorovkou a pak zabloudili, tak jsme najeli asi o 20 km více.

Díky tomu jsme k nekropolím dorazili až v 11 hodin. Je zde asi 20 podzemních malovaných hrobek. Nad terénem vyčnívaly kopečky, k nimž přistavěli malé domečky jako vchody. Hrobky byly uvnitř vyzdobené freskami, asi nejnádhernější byla Leopardí hrobka. Na freskách byly patrné různé osoby, zvířata a hostiny, kde se cpali, byl tu i lov a rybolov. Nahlíželo se tam pouze ze schodiště přes sklo a byl tam časový spínač na světlo.

Pak jsme přešli do Tarqunie, kde bylo etruské muzeum s exponáty nalezenými v hrobkách. Bohužel nám ale řekli, že je tam moc návštěvníků a musíme $\frac{3}{4}$ hodiny čekat. Tak jsme se trochu prošly městem, byla tam katedrála, zajímavá radnice s venkovním schodištěm a Táňa si dala zmrzlinu. Muzeum mělo 3 patra a bylo tam kromě jiného plno etruských váz a sarkofágů. Kupodivu tam byl také jeden sál věnovaný gotice. Přenesli tam z pohřebiště několik fresek a instalovali tam kopie hrobek, bohužel nerekonstruované a bez původního vybavení.

Byli jsme tam 1,5 hodiny. Pak jsme se přesouvali asi 30 km na jih do Cerveteri. Řidičům se opět podařilo zakufrovat, napřed vyjeli po dálnici opačným směrem. K jejich obraně nutno říci, že to bylo špatně značené.

Do Cerveteri jsme dorazili až po 4. hodině. Tam jsou opět etruské hrobky, ale nadzemní větší kulovité zděné útvary, tedy tomby. Vždy v půl tam promítají 3D film o památkách, tak to průvodkyně objednala a chvíli kvůli nám pozdrželi začátek. Inzerovala, že to bude film o stavbě hrobek. Promítali ale film o etruských památkách, byl to ne moc kvalitní 3D film s brýlemi. Prý se jim promítačka na druhý film pokazila. Tím jsme ale ztratili skoro půl hodiny. Některé hrobky byly osvětlené, vnitřky nebyly vyzdobené malováním, pouze tesané. Byly v nich sloupy a kamenná lůžka. Nechala jsem se vyfotit na jednom lůžku v poloze jako na náhrobku – tj. na boku se zvednutými rameny a hlavou. Hrobek bylo celkem hodně s nepřehlednými cestičkami, byla tu i ulička hranatých hrobek. Středem vedla cesta mrtvých, dosti vyježděná v tufu od povozů. Byli jsme tu asi do půl šesté.

Díky tomu bylo jasné, že dnešní koupání nestihneme. Dojeli jsme do Anciae těsně po půl osmé. K večeri bylo kuře, které kupodivu někteří naši spolucestovatelé nejedli. Na závěr večera jsme si daly kousnutí vína a olivy a v tabletu se podívaly na film o Toskánsku.

6.7. st

Toto byl náš poslední prohlídkový den. Sbalili jsme se a jeli do Říma. Tam jsme zaparkovali autobus u stanice Anagnina a pokračovali metrem ke Koloseu. Paní průvodkyně nám koupila lístky a jako mateřskou školku nás vedla do metra východem, tak proti nám proudily davy lidí. Sít metra je celkem jednoduchá, jednou jsme přestupovali. Jedna místní stará dáma nám italsky říkala, že si máme dávat pozor na věci, aby nás nikdo neokradl. Její mimika byla jasná, tak jsme porozuměli.

Dorazili jsme ke Koloseu, kde nás čekala zde žijící Češka, která nás měla provádět po antických památkách, za to jsme jí měli zaplatit 11 E, vyfasovali jsme krabičky se sluchátky, abychom jí v tom mumraji slyšeli. Stáli jsme v hici před Koloseem, ona o něm vyprávěla, pak o triumfálním oblouku a poté jsme se vydali pryč. Myslela jsem, že půjdeme do Kolosea a pak na Forum Romanum (alespoň tak to bylo prezentováno průvodkyní a proto jsem s prohlídkou s průvodkyní souhlasila), ale protože tu bylo moc lidí, měla nás provázet jinde. Tak jsem řekla, že půjdeme raději samy a průvodkyně nám vrátila peníze za výklad. Fronta k Foru Romanu byla opravdu hrozná a další hned za rohem, kde lidi čekali, až je pustí dovnitř než je a jejich věci prohlédnou skenerem. Vystoupaly jsme na Palatin, tam je zastrčený kostelík Sv. Bonaventury, chodilo tam docela dost lidí, kteří se nedostali do placených areálů, Památky na Palatinu jsme viděli přes plot. Pak jsme obešli Forum Romanum. Staví se zde nová trasa metra, tak je to obehnané plotem z vlnitého plechu a některé sloupy jsou zpevněné, aby neutrpěly stavebním ruchem. Vešli jsme do areálu ortodoxního kláštera Kosmy a Damiána, byl v něm ikonostáz a rajský dvůr s pěknou zahradou. Pokračovali jsme dále okolo Fora a tam byl boční vstup, kde skoro nikdo nebyl. Předtím nám průvodkyně říkala, že je asi zrušený, Kdybychom to věděly, asi bychom tam šly, ale takhle jsme již promarnily dost času, tak jsme šly pouze na Kapitol, odkud je na Forum Romanum pěkná vyhlídka z nadhledu za plotem. Cestou jsem se fotila s římským válečníkem v plné zbroji, chtěl za focení 5 E, dala jsem mu 2 a řekla, že mu to musí stačit.

Na náměstí Capitol jsme nakoukli do galerie a pak sklesali po mohutném schodišti lemovaném velikými sochami k Mauzoleu Viktora Emanuela III. Tam jsme si vylezly až nahoru, Uvnitř je placené muzeum, v něm již jsme nebyly. Pak jsme šly dále k Trajanovu sloupu, okolo něhož jsou další památky, vše je v nižší úrovni a je dobře vidět za plotem,. Kousek za památkami jsme viděli sedět na schodišti řadu lidí, tak jsme tam zamířily, již byla doba oběda a tam byla malá picerie s velice příjemnými cenami. Byla to ulička Via Magna Napoli. Daly jsme si pizu a pivo dohromady asi za 6 E a posadily se k lidem na schodech. V picerii se dalo sedět i v suterénu, ale tam nikdo nebyl, protože tam byl hic.

Pak již jsme procházely starým městem k Pantheonu, měla jsem mapku s obrázky zajímavých staveb, tak jsem se snažila vést trasu okolo význačných památek. Šly jsme přes náměstí Colonna se dvěma fontánami, okolo dalšího triumfálního sloupu, skoro stejného jako Trajanův, tentokrátě Marka Aurelia. Posadily jsme se v jedné kavárně, Táňa si dala dortík a já kafe, bylo to poněkud dražší, ale prostředí bylo moc hezké a taky jsme nemusely platit za WC. U Pantheonu byl opět blázelec, byli tam strážci, pouštěli lidi pomalu dovnitř, aby se to tam nezahlcovalo, tak stála fronta, Vnitřní prostor s kazetovou kupolí je vskutku monumentální, bylo tam pár lavic, člověk se mohl posadit a pokochat se. Pak jsme ještě popošli na náměstí Navona, kde jsou opět tři monumentální figurální fontány a katedrála. Poté jsme již pomalu mířily k Fontáně di Trevi, cestou jsme šly okolo obelisku se slůnětem a procházely jsme průchodem budovy s freskami.

U fontány je dost málo místa, navíc byla obehnaná drátěnými ploty, protože na její hladině bylo jakési molo, zřejmě se tam měla konat nějaké akce. Byly tu davy lidí, tak jsme se prodraly okolo a pak již šly k nejbližší stanici metra Barberini. Tam odtud již se jelo k Anangině bez přestupu. Na stanici metra byly davy lidí, do metra jsme se musely doslova vecpat, slyšely jsme nějaký křik a dveře se několikrát zavíraly a otevíraly, trvalo docela dlouho, než jsme se rozjeli. Až u autobusu jsme se dozvěděli, že v té stanici byl okraden jeden z našich spolucestujících, v předstírané tlačence mu vytáhli ze zadní kapsy peněženku. Pokoušel se to za pomoci průvodkyně nahlásit v dispečinku stanice, ale naprosto zbytečně. Jen litoval, že chvíli předtím kupoval známky a platil kartou. Oni totiž došli až na náměstí Sv. Petra a tam měli chvíli času.

Po šesté hodině jsme vyjeli směr Praha. Stanice byla jen kousek vedle dálničního okruhu a my se na ní dostávali opět velice těžko průjezdem nějakých periferií. Jinak byl návrat do Čech hladký.

7.7. st

V dopoledních hodinách jsme dorazili do Prahy. Jen před Prahou u Berouna byla docela slušná zácpa a ztratili jsme asi půl hodiny. Vyložili nás opět na Roztylech. Upozorňovaly jsme průvodkyni, že výluka metra C a vystoupit na Běčku by bylo výhodnější, ale prý to nešlo, Tak Táňa projela skoro okolo svého domova a pak se tam zase musela složitě vracet.

Na této akci jsem zjistila, že nejsem moc zájezdový typ.

